(δύσκολα καὶ τὰ δύο·). *Βασίλειος Παγκρατίου κτόνον* (ἔχει καλῶς·) *Δούκισσα τοῦ Δομβαίκη* (ἡ παραγγελία ἐξετελέσθη·) *Φώτιος Τζιμπέλλας* (ἔστειλα·) *Ἑλληνικὴ Θυγάτηρ* (νὰ σᾶς σωμεν ναί, ἀλλὰ καὶ νὰ μάθωμεν πῶς μερικὰ περίεργα πράγματα·) *Μικρὸν Ἥρωας* (καὶ φέτος θὰ γίνῃ δημοψήφισμα· σὲ συγχαίρω διὰ τὴν χειροκροτηθεῖσαν ἀπαγγελίαν· σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Φώτιος Μουχτ.* (τὰ ἔλαβα· ἀλλὰ δὲν ἔχεις ψευδώνυμον· κ' ἐκεῖνο ποὺ εἶδες ἐδημοσιεύθη κατὰ λάθος, διότι οἱ ἄνευ ψευδωνύμου δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύουν·) *Ἐθνικὴ Σημαία* (δὲν ἠξεύρω ἂν ἐξακολουθῇ νὰ ἐκδίδεται τὸ περιοδικὸν ποὺ λέγεις· αἱ «Πτήσεις τοῦ Κρᾶ - Κρᾶ» συνοδεύουν τὸ ὡραῖον καὶ τερπνὸν μὲ τὴν ἄκραν νωπότητα κ' ἐπικαιρότητα· εἶνε μυθιστόρημα τῆς τελευταίας ὥρας·) *Ἐλληνίδα* (ὡραιοτάτη ἡ ἐπιστολή σου· αἱ λύσεις δεκαί·) *Δρόσον τῆς Πρωΐας* (ἀφοῦ σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες, ἀφοῦ σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμόν σου, πῶς λέγεις ὅτι δὲν σοῦ ἀπήντησα; χαίρω ποῦ σοῦ ἀρέσουν τόσον αἱ «Πτήσεις τοῦ Κρᾶ - Κρᾶ» ὥστε τὰς διαβάζεις «καταπληκτικῶς») *Ὑπόδουλον Ἕλληνα* (καλῶς νὰ ἔλθῃς μὲ πολλήν μου χαρὰν θὰ σὲ γνωρίσω καὶ προσωπικῶς·) *Ἀνδρείον Ἄνδριον* (ἔλαβα·) *Χρῆστον Δ. Γερ.* (πολὺ θὰ ἤθελα νὰ σ' εὐχαριστήσω, ἀλλὰ πρῶτον δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ στείλῃς ποίημα πρὸς δημοσίευσιν· τί λέγει ὁ Ὁδηγὸς εἰς τὸ Β' Κεφάλαιον; ἔπειτα τὸ σταλὲν ἦτο ἀντίγραφή, ἐνῶ μόνον πρωτότυπα καὶ ἀνέκδοτα δημοσιεύω·) *Στεναγμὸν τῆς Δούλης Ἠπείρου καὶ Ἠχὼ τῶν Ἀκροκεραυνίων* (χαίρω ποῦ ἐγίνατε καλὰ· νὰ μοῦ γράφετε·) *Χρυσάνθεμον, Χάμ, Σοφὸν Νέστορα, Εἴδωλον Ζωγράφου*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *12 Ἀπριλίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 3 Μαΐου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 10 Μαΐου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 28 Μαΐου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέλει νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Ἱραφείῳ μας εἰς φακελλον, ὧν ἕκαστος περιχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

192. Δεξίγριφος

Ἐν χρονικὸν ἐπίρρημα
Εἰς ἐπιφώνημα κολλᾶ
Κ' ἐκ τῆς Γραφῆς διάσημον
Ἀρχαίαν πόλιν σοῦ δηλῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλευθερίας

193. Στοιχειόγριφος

Στὴ γραμματική μ' εὑρίσκεις
Ὅπως εἶμαι ἂν μαφίσῃς,
Τὸ κεφάλι μου ἂν κόψῃς
Ἕνα ζῶον θἀπαντήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κάρμεν

194. Μεταγραμματισμὸς

Στὰ χρονικὰ ἐπιρρήματα
Θὰ μ' εὕρῃς ἂν κυττάξῃς
Στὰς πόλεις τῆς Ἠπείρου μας,
Ἓν γράμμα μου ἂν ἀλλάξῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Δάφνης Κλωνάρι

195. Ρόμβος

* = Σύμφωνον.
*** = Θεός.
***** = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
****** = Φυτὸν παρόχθιον.
***** = Πολιτικὴ διαίρεσις
*** = Ἀντωνυμία.
* = Σύμφωνον.

Καθέτως καὶ ὁριζοντίως τὰ αὐτά.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Νησάκι τῶν Γιαννιτῶν

196. Ἄινιγμα

Ἐπάτησον ἡ λύκον
Κάμε τὸ ἀρσενικόν·
Καὶ ἀμέσως ποταμὸν
Θεωρῶ ἀσιανικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σκληρᾶς Πραγματικότητος

197. Κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον Κυβόλεξον

1.—Ἡ χαρὰ εἶνε σύνθορον.
2.—Τῆς θαλάσσης ὁ βυθὸς πολλὰ ἐγκρύπτει.
3.—Ἡ γῆ ὁρυσσόμενον ἔχει τὴν σελήνην.
4.—Ὁ Ἄρης ἀρχαῖος ἦτο θεός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἠπειρωτικῆς Ἑλπίδος

198. Φυρδὴν - Μιγδὴν

βαθὺ ἠδέως ῥαττεπιν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐλευθεροῦ Ἠπειρώτου

199. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ ἀρχικὰ των νὰ ποτελοῦν ἀρχαῖον γνωμικὸν ἐκ δύο λέξεων:

Πικρός, δοξαστικός, πραγματικότης, νόσος, χαριωπός, θεωρία, ἀδυναμία, ἐγκρατής, ἐλπίς, λεῖος, ἀφυής.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀργυρᾶς Πανσελήνου

200. Μικτὸν

νς - σα - χ - νς - ασυει

Ἐστάλη ὑπὸ Φαίδρας Μουχίδου

201. Γρῖφος

Δι Δι
Η Κο Μ Μο
Δι Δι

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀδυδβίκου 12

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 8 καὶ 9

75. Καναρής (Κανά, ρής.)—76. Σιτος-Τιτός.—77. Πατρίς-Πάρις.—78. Τοκάστανον.

79.
Τ Ε
ΣΠΣ ΥΛΗ
ΤΗΘΥΣ ΗΜΕΡΑ
ΣΥΣ ΑΘΗΝΑΙΣ
Σ ΠΕΙΟΗΝΙΟΣ

80. 81-82. Καλαμπάκα καὶ Καρβασαρᾶς.—83. ΑΝΑΞΑΓΟΡΑΣ (Ἀρτεμις, Ἀντίοχος, Ἰτιαλία, Ξέρξης, Σωκράτης, Κυναιγειρός, Φίλιππος, Περίανδρος, Ἰωσσιανός, Ἀριστείδης.)—84. Θοδεκαχόν ἀμπκον καλοῦ.—85. Ὁ δὶς ἐν τοῖς αὐτοῖς πράγμασιν ἁμαρτάνειν ἄφρων καὶ δικαίως νομισθείη. (Ὁ δὶς ἐν τῇ αὐτῇ πρᾶγμα σὺν - ἁ - μαρτάνων, ἀφρόν, Ἄνδρ, Κέως - νόμ, εἰς θεῖοι).

86. Μισοσόφης (Μί, σί, σί, πί, φ.)—87. Ἀπόλλων (ἀπ' ὄλων).—88. Κάλαμις (κα, λα, μις.)—89. Κόνος - ὄνος.

90.
Η
ΔΑΣ
ΛΕΡΑΣ
ΠΑΡΑΛΘΣ
ΣΑΛΟΣ
ΣΟΣ
Σ

91-93. Ἡ Καλλίπολις, ἡ Μεγαλόπολις καὶ ἡ Νεάπολις.—94. Ἰον — ὄν = ἡ + (πυρετός - ἔτος =) πυρ + (Ὀστρις - ἶρις =) ὀς = ΗΠΕΙΡΟΣ.—95. ΦΘΟΝΟΣ (Φόδος, Θερμότης, Ὀρθός, Νόσος, Ὄρος, Σεμνός.)—96. Ἐν ὀργῇ μήτε λέγειν μήτε πράττειν.—97. Ἕξις δευτέρα φύσις (ἕξ εἰς - δεῦτε - ῥαφ εἰς ἕξις).

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ Συνδρομηταί, παραμαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Ἱραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 18ου ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 161].

ΑΘΗΝΩΝ: *Κλειὼ Γ. Κοζαδίνου, Θεοφ. Χ. Βουτσαμᾶς, Π. Α. Κουρούκλης (17), Μαρίανα Α. Τρίμη, Ὀδυσσεὺς Γ. Σακελλαρίδου (17), Θεοφ. Γ. Σακελλαρίδης (17), Χαρ. Σούλης, Καλλίοπα Μαλλιαροῦ, Κλειὼ Γ. Σακελλαρίδου (17), Ι. Γ. Ζάχος, Σπυρ. Σ. Μπουφίδης, Ἀνεμώνη τῶν Ἡστηείων Παμφώς.*

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: *Εὐ. Σ. Σουλελίς, Ν. Π. Ἠρώτης, Μαρία Παπαναγιώτου, Σπ. Α. Ἀντωνιάδης (17).*

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΝΔΡΟΥ: *Π. Δ. Χρηστόπουλος, Στ. Διαβατίδης.*
ΒΡΑΧΑΤΙΟΥ: *Ἐλευθερία Ι. Νικολαΐδου.*
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: *Λουκία Αλ. Ρωμᾶ.*
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: *Σ. Μενεκράτης, Σ. Α. Τσπάλης.*
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: *Οδ. Σ. Γαλινός (17), Π. Ι. Δημητρακόπουλος.*
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: *Χρ. Καραστέργιος.*
ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ: *Ἀσπασία Ἄνδρ. Πυλωρινοῦ.*
ΝΑΥΠΛΙΟΥ: *Θ. Σ. Δημόπουλος, Β. Γ. Πυλωρχονάκης.*
ΠΑΤΡΩΝ: *Χαρ. Ι. Χαραλάμπης.*
ΣΠΑΡΤΗΣ: *Πάνος Χ. Ψυχρογιός.*
ΣΥΡΟΥ: *Ζωὴ Ι. Κονταρίνη, Α. Κ. Ι. Σμαραδωνή, Μαρία - Χρηστίνα Λουρωτή, Κλεοπ. Θ. Πετρακάκη νον. φωτ. - Θεοδ. Χρ. Μουγκάρος.*
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: *Χαριλ. Λουκόπουλος.*
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: *Ἀντ. Π. Βλαβανιδάκης, Ν. Κ. Βαμβακούλας, Ζ. Κ. Βαμβακούλας, Π. Ι. Τζιώτης, Χρ. Δ. Ζάχος.*

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: *Ἄσπρος Κόρκας, Μαρίκα Π. Βόλτσου, Ἀντ. Μαυρανωνάκης, Ἑλένη Κ. Σφουμῆς, Ἰωάννα Ι. Μεσμήγκα.*
ΓΕΝΟΥΗΣ: *Βασίλ. ὁ Βουλγαρακτόνος (16, 17).*
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: *Ἐλευθερία Καζαμία (17) Ἰσμήνη, Γ. Τζαβέλλα (17).*
ΚΑΪΡΟΥ: *Γ. Σταυρόπουλος, Ἑλένη Μαυκάκη.*
ΚΥΔΩΝΙΩΝ: *Μυσσωτίς (16), Δημ. Δ. Μῶραϊτέλης (17, 18).*
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: *Βερονίκη Σ. Νικολαΐδου.*
ΠΟΡΤ - ΣΑΪΔ: *Γ. Χαραμουντάνης, Βασίλισσα τῆς Κύπρου (17), Ἰωαννίδιος Ἑλληνίς (16, 17), Κωνστ. Δάρρας (16, 17).*
ΣΜΥΡΝΗ: *Μαρίκα Θ. Νικολαΐδου (17).*

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ἀρθῆν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: ΠΑΝΟΣ Χ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ ἐν Σπίτῃ, ΕΛΕΝΗ ΜΑΡΚΑΚΗ, ἐν Κάβῳ, καὶ ΠΑΝΑΓ. Δ. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Ἄνδρῳ, οἱ ὁποῖοι ἔνεν γράψησαν διὰ μίαν τοιμήριαν ἕκαστος ἀπὸ 1ης Μαΐου ἐρχομένην.

Πλεονέζουν δρ. 0,50 διὰ τὸν πρόσχῃ Διαγωνισμόν.

Οἱ ἀποστείλαντες ἄνευ δικαιώματος τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστείλαντες ἀνυπόκλειστον ἀν ἀν δεκαλίπτον. (Γραμματόσημον ὁθωμανικὸν 10 παρᾶς ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτά· ὅστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρᾶς).

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
[*Φαίδωνος*]

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, μυθιστόρημα

Τέσσαρα κομψότατα ὁμοιόμορφα βιβλία, μὲ καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον, ἐπὶ καλοῦ χάρτου, ἐκ 200 σελίδων.

Ἕκαστον δρ. ἢ φρ. 3.
Καὶ τὰ τέσσαρα μαζί, δρ. ἢ φρ. 10

Στέλλονται ἐπὶ συστάσει ἀμέσως πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, πρὸς τὸν κ. *Γρηγ. Ξενόπουλον, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου, Ἀθήνας.*

Τύποις «Ἀλκῶς» Ἀθηνῶν. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἀγ. Θεοδώρων.— 2077.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος *Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἀπριλίου 1911* *Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 21*

ΑΙ ΠΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑ - ΚΡΑ

[Ἀεροναυτικὸν μυθιστόρημα ὑπὸ Lucien de Grilly]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (*Συνέχεια*)

Περίληψις τῶν προηγουμένων: — *Ὁ μικρὸς Λουδοβίκος, μὲ τὸ ἀεροπλάνον του «Κρᾶ-Κρᾶ», εὑρίσκετο εἰς τὴν Ἠλιούπολιν. Ἦτο ἕτοιμος νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ θαλάσσης εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅταν ἔμαθε τὰ τῆς δολοφονίας μερικῶν συμπατριωτῶν του στρατιωτικῶν, ὑπὸ τῶν μαύρων ὑπηκόων τοῦ Σουλτάνου Μασσαλίτ. Καὶ ἀπεφάσισε νὰ τοὺς ἐκδικήσῃ. Πρὸς τοῦτο ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Ἠλιούπολιν μὲ τὸ ἀεροπλάνον του — συνταξειδιῶταί του πάντοτε ἡ μικρὰ ἀδελφή του Βαβέτα καὶ ὁ γέρων κόραξ Κρᾶ-Κρᾶ, — ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ Καρτούμ, παρέλαβεν ἐκεῖθεν δέκα χιλιόγραμμα μελινίτιδος καί, μετὰ πολλὰς περιπετείας εἰς τὴν ἔρημον, κατώρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς ἓν ἀράπικον χωρίον. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀραπάδων ὠνομάζετο Μπαταμποῦ-Ἀραμπᾶ, ἦτο καλὸς ἄνθρωπος καὶ εἶχε μάλιστα καὶ αὐτοκίνητον. Ὁ Λουκιανὸς ἐξακολουθεῖ νὰ διηγῆται:*

Αὐτοκίνητον ἐν μέσῃ Ἀφρικῇ! Ποῖος θὰ τὸ ἐπίστευεν!.. Ὁ ἀρχηγὸς μᾶς προσεκάλεσε νὰ μᾶς τὸ δείξῃ. Ἄξιζε πραγματικῶς τὸν κόπον νὰ τὸ ἔβλεπε κανείς...

Ἡ Βαβέτα καὶ ἐγὼ ἐτρέξαμεν εἰς τὴν καλύβην ποῦ ἐχρησίμευεν ὡς σταῦλος. Καὶ ἀνεκαλύψαμεν ἐκεῖ ἓν προϊστορικὸν ὄχημα, ἓν παμπάλαιον αὐτοκίνητον συστήματος Panhard τοῦ 1896!

— Δὲν περπατεῖ, μᾶς εἶπε μελαγχολικῶς ὁ Μπανταμποῦ.

Ἐξήταζα τὴν μηχανήν, ἐνῷ ὁ ἀρχηγὸς μᾶς διηγεῖτο ὅτι Ἄγγλοι τῷ εἶχον πωλήσῃ αὐτὸ τὸ «σαράβαλο» ἀντὶ ἑκατὸν χιλιογράμμων ἐλεφαντόδοντος καὶ τριάκοντα δορῶν λέοντος, - ὡραία δουλειά!.. Ὁ παλαιὸς ὅμως κινητὴρ δὲν εἶχε καμμίαν βλάβην. Δὲν ἠμποροῦσε μόνον νὰ λειτουργήσῃ, ἐπειδὴ οἱ φλογιστῆρες ἦσαν βουλωμένοι. Τοὺς ἐκαθάρισα, καὶ ἀνεκάλυψα ἔπειτα ὅτι τὰ δοχεῖα ἦσαν κενά.

— Χρειάζεται πύρινο νερό, μοῦ εἶπε μὲ μυστηριῶδες ὕφος ὁ ἀνεκτίμητος σωφὲρ Μπαταμποῦ.

Πύρινο νερό! Μήπως ἤθελε νὰ πῇ οἰνόπνευμα, βενζίνα; Ἂν εἶχε βενζίναν, ἤμεθα σωσμένοι.

Καὶ πραγματικῶς, ἐσώθημεν!

Οἱ Ἀραπάδες ἔτρεξαν ἀμέσως κ' ἐκουβάλησαν ἕνα σωρὸ τενεκέδες. Φαίνεται, ὅτι τὰ καραβάνια εἶχαν ἐφοδιάσῃ ἄλλοτε τὸν μαῦρον ἀρχηγὸν μὲ μεγάλας ποσότητας βενζίνας. Θὰ ἠμποροῦσαμεν νὰ ἀναχωρήσωμεν ἐὰν ὁ Μπανταμποῦ συγκατετίθετο νὰ μᾶς παραχωρήσῃ ὀλίγην...

Ἐπῆρα τὸ σιβαρώτερόν μου ὕφος καὶ διετύπωσα τὰς προτάσεις μου: Ὁ Μπανταμποῦ νὰ μὲ ἄφινε νὰ γεμίσω τὰ δοχεῖά μου καὶ νὰ πάρω μαζί μου μερικοὺς ἀκόμη τενεκέδες, ἐγὼ δὲ θὰ τοῦ ἔκαμνα τὸ αὐτοκίνητόν του νὰ «περπατῇ»...

Ἡ συμφωνία ἐκλείσθη.

Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, ὁ μὲν Κρᾶ - Κρᾶ ἦτο εἰς θέσιν νὰ ξαναπετάξῃ, ὁ δὲ παλαιὸς κινητὴρ τοῦ Panhard ἐδούλευε μὲ κρότον διαβολικόν. Ὁ Μπανταμποῦ ἔγεινε φίλος μας. Μᾶς προσεκάλεσεν εἰς γεῦμα καὶ μᾶς ὡμίλησε περὶ τοῦ μίσους του κατὰ τῶν σουλτάνων τοῦ Οὐανταΐ, ἀπὸ τοὺς ὁποίους τὸν ἐχώριζαν μόνον τὰ βουνὰ τοῦ Ντζεμπὲλ - Μαρρᾶ. Τὸ μῖσός του ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ τὸν καιρὸν ἑνὸς πολέμου, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ φυλή του εἶχε νικηθῆ. Ἐγὼ πάλιν τῷ ἀνεκοίνωσα τὸ ἐκδικητικόν σχέδιόν μου. Τὸ ἐπεδοκίμασε καὶ μοῦ ἔδειξε τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ κολουθήσω.

— Ἀλλὰ πρόσεξε καλά, φίλε, μοῦ εἶπε, νὰ μὴ μείνῃς χωρὶς πύρινο νερό.

Ἐνόησα τί ἤθελε νὰ εἴπῃ μὲ τοῦτο καὶ ἀπεφάσισα νὰ χωρίσω τὰ δύο μου δοχεῖα. Ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ εἰσέλθωμεν εἰς ἐχθρικὴν χώραν, θὰ ἐπροχωροῦσαμεν ὅσον θὰ εἴχαμεν βενζίναν εἰς τὸ δεξιὸν δοχεῖον διὰ νὰ πλησιάσωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον τὸν Σουλτάνον τοῦ Μασσαλίτ. Τὸ ἀριστερὸν δοχεῖον θὰ ἐξησφάλιζε τὴν ἐπιστροφήν μας.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ὁ «Κρα-Κρᾶ» ἀνυψώθη πρὸς ἀπερίγραπτον ἔκπληξιν τοῦ

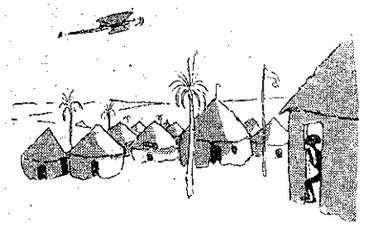

φίλου μας Μπανταμποῦ. Ἡ τρίχρους γαλλικὴ σημαία ἐκυμάτιζεν εἰς τὸ ὄπισθεν τοῦ ἀεροπλάνου καὶ εἰς τὸν ξη-

ρον αέρα· ἡ μηχανή μας ἀντηχοῦσεν ὡς μακρόθεν ἀκουομένη τυμπανοκρουσία. Ἤμεθα τώρα στρατιῶται τῆς πατρίδος! Ἐπηγαίναμεν εἰς τὴν μάχην!

Μετὰ τριῶν ὡρῶν ἐναέριον δρόμον,

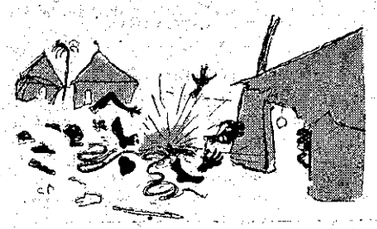

ἀπηντήσασεν ἐν χωρίον, οἱ κάτοικοι τοῦ ὁποίου, ὄρθιοι παρὰ τὰς θύρας τῶν καλυβῶν των, μᾶς ὑπεδέχθησαν μὲ ὕβρεις καὶ μὲ ἀπειλάς. Μόνον ὁ Κρᾶ-Κρᾶ, καθισμένος εἰς τὸ σκαλοπάτι του, τοῖς ἀπεκρίθη ἐντόνως. Ἐξηκολουθήσαμεν τὸν δρόμον μας καὶ ἐπρογευματίσαμεν φαιδρῶς. Ἀφότου ἐδοκίμασε τὰ γλυκίσματα τοῦ Μπανταμποῦ, ἡ Βαβέτα μίαν μόνον ἐπιθυμίαν εἶχε: νὰ γνωρίσωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέρους μαύρους ἀρχηγούς, διὰ νὰ φάγῃ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερα γλυκίσματα.

—Καὶ θὰ πάρωμε μαζί μας γιὰ τὴ μαμμὰ καὶ γιὰ τὴ θεία Ὀλυμπίαν, μοῦ ἔλεγε.

— Τί νὰ σοῦ κάμω, Βαβέτα! μου, αὐτοὶ οἱ ἀραπάδες δὲν μᾶς προσφέρουν γλυκίσματα· μᾶς στέλλουν, βλέπεις, σφαῖρες!...

Πραγματικῶς, ἀπὸ τὸ χωρίον ποῦ ἐπερνούσαμεν τώρα, ἀντηχοῦσαν πυροβολισμοί. Εὐτυχῶς ἤμεθα ἐκτὸς βολῆς χάρις εἰς τὴν ταχύτητα τῆς πτήσεώς μας καὶ εἰς τὸ ὕψος εἰς τὸ ὁποῖον διετηρούμεθα ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐξεκινήσαμεν.

Ἐν τούτοις μία σφαῖρα, ψυχρὰ πλέον, ἐκτύπησε τὸ δεξιόν μας δοχεῖον, ὁ δὲ καθαρὸς ἦχος, τὸν ὁποῖον ἀπέδωσεν ὁ χαλκός, ἐσήμαινεν ὅτι τὸ δοχεῖον ἦτο σχεδὸν ἀδειανόν.

Δὲν ἦτο κατάλληλος ἡ στιγμὴ διὰ νὰ ἔχωμεν ἀφλογιστίας εἰς τὸν κινητῆρα καί, πολὺ ὀλιγώτερον, διὰ νὰ ὑποστῶμεν ἐξ ἀπρονοησίας μίαν ἔλλειψιν βενζίνης, ἡ ὁποία θὰ μᾶς ἠνάγκαζε νὰ σταματήσωμεν. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ νοίξω τὴν στρόφιγγα τοῦ ἀριστεροῦ δοχείου καί, σκύψας δι' αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, εἶδα ὅτι διηρχόμεθα ἄνωθεν καλυβῶν μεγαλητέρων, ὑψηλοτέρων ἀπὸ τὰς ἄλλας. Ἕνας πελώριος Ἀράπης ἐστέκετο εἰς τὸ μέσον πλατείας καὶ μᾶς ἐκύτταζε κάμνων λυσσαλέους μορφασμούς.

—Ἐδῶ εἴμαστε! εἶπα· αὐτὸς ὁ κύριος μοῦ φαίνεται σὰν ἀρχηγός. Τώρα θὰ τοῦ δείξω ἐγὼ πῶς σκοτώνουν τοὺς Γάλλους στρατιώτας!

Καὶ ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον. Ὁ «Κρᾶ-Κρᾶ» διέγραψε μίαν ὡραίαν καμπύλην πέριξ τοῦ χωρίου τοῦ Οὐανταί, καὶ κατόπιν ἐπανῆλθε βραδέως. Ἐκρατοῦσα εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἐδωλίου μου τὴν μελινίτιδα κλεισμένην εἰς ἕνα κουτὶ μὲ μυδράλλια. Ὅταν εὑρέθημεν ἀκριβῶς ἄνωθεν τῶν ἐχθρῶν μας, ἄφισα ἦς-χα - ἦσυχα τὸ δέμα νὰ πέσῃ κάτω, καὶ εὐθὺς ἐκίνησα τὸ πεδάλιον διὰ νὰ κάμωμεν νέον κύκλον καὶ νὰ ἴδωμεν τὸ ἀποτέλεσμα.

Τί πατατράκ!.. Εἰς τὸν τρομερὸν κρότον τῆς ἐκρήξεως, ἡ Βαβέτα οὐρλιασεν ἀπὸ χαρὰν ὁ δὲ Κρᾶ-Κρᾶ ἔντρομος ἔτρεξε νὰ κρυφθῇ κοντά μου...

Χέρια, πόδια, κεφάλια, κοιλιές, ἀνετινάχθησαν ὁλόγυρα εἰς χίλια κομμάτια. Συγχρόνως ἡ τεράστια φλόξ, ἡ ὁποία εἶχε παραχθῆ, μετεδόθη εἰς τὰς ἀχυρίνας στέγας τῶν καλυβῶν καὶ τὸ χωρίον

ἤρχισε νὰ πυρπολῆται, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐντρόμους κατοίκους του νὰ ἀντισταθῇ κατὰ τῆς πυρκαϊᾶς. Οἱ ἐπιζήσαντες ἠρκοῦντο τωόντι νὰ μᾶς κυττάζουν ἐνεοί. Τοὺς ἐφωνάξαμεν μὲ ὅλην μας τὴν δύναμιν:

— Ζήτω ἡ Γαλλία! Θὰ τὰ ξαναποῦμε σὲ λίγο!...

Καὶ τοὺς εἴδαμεν νὰ τρυπώνουν εἰς τὰς καλύβας ποῦ ἔμεναν ἀκόμη ἄθικτοι, ὅπως τὰ κουνέλια εἰς τὰς τρύπας των.

Εἶχαν ἐννοήσῃ ὅτι ἡ τιμωρία των ἦτο ἐγγύς...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ς'

Ὅταν ὁ ἀγαθὸς μαῦρος Βασιλεὺς Μπανταμποῦ-Ἀραμπᾶ μᾶς εἶδεν ἐπιστρέφοντας μὲ τὸν «Κρᾶ-Κρᾶ», εὐτυχεῖς καὶ ὑπερηφάνους ἀπὸ τὸ ταξεῖδί μας, ἐξεδήλωσε τὴν χαράν του διὰ τοῦ παραδόξου τούτου τρόπου: Ἔκαμε τρεῖς φορὰς τὸν γῦρον τῆς καλύβης του πατῶν μόνον τὸ ἀριστερὸν πόδι. Ἔπειτα διέταξε μέγα γεῦμα, καὶ εἰς τὰ ἐπιδόρπια μᾶς παρεκάλεσε νὰ τοῦ διηγηθῶμεν τὰ τῆς ἐκστρατείας.

Ἀπὸ τὴν περιγραφὴν ποῦ τοῦ ἔκαμα, ἀνεγνώρισε τὸ χωρίον τοῦ Οὐανταί καὶ μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι ὁ πελώριος ἐκεῖνος Ἀράπης, τὸν ὁποῖον ἡ μελινῖτίς μας εἶχε κάμει κομματάκια, θὰ ἦτο κάποιος ἀνεψιὸς τοῦ αἱμοχαροῦς Σουλτάνου τοῦ Μασαλίτ. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ τῆς τιμωρίας τοῦ ἐχθροῦ του, ληστοῦ τοῦ χειροτέρου εἴδους, ὁ Μπανταμποῦ ἀπεφάσισε νὰ διοργανώσῃ μέγα κυνήγιον πρὸς τιμήν μας.

Μετὰ μιᾶς ἡμέρας ἀνάπαυσιν, τὴν ὁποίαν ἐχρησιμοποιήσαμεν διὰ νὰ δοκιμάσωμεν τὰς καραμπίνας, τὰς ὁποίας ὁ ἀγαθὸς βασιλεὺς ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσίν μας ἀνεχωρήσαμεν ἀπὸ τὴν καλύβην, ἡ ὁποία μᾶς παρεχωρήθη, καὶ ἐκανονίσαμεν τὸ πρόγραμμα τῆς ἡμέρας.

Κατ' ἀρχάς, ἀπομακρυνόμενοι ἀπὸ τὸ χωρίον, θὰ ἐκυνηγοῦσαμεν πεζοί, θὰ ἐπεσκεπτόμεθα τὰ περίχωρα, μὲ ἄλλους λόγους θὰ ἐδιασκεδάζαμεν ὀλίγον. Κατόπιν θὰ ἐπεβαίναμεν τοῦ παλαιοῦ αὐτοκινήτου καὶ θὰ κατεδιώκαμεν τὰ μεγάλα θηράματα. Τέλος θὰ ἐγυρίζαμεν, θὰ ἐπαίρναμεν τὸν «Κρᾶ-Κρᾶ» καὶ θὰ ἐκάμναμεν τὸ πρῶτον δι' ἀεροπλάνου κυνήγι.

Λέγω τὸ πρῶτον, διότι καὶ αὐτὸς ὁ Λατὰμ δὲν ἐκυνήγησεν, ἀλλ' ἁπλῶς μετέβη μίαν φορὰν εἰς τὸν τόπον τοῦ κυνηγίου διὰ τοῦ ἀεροπλάνου του. Δὲν κατεδίωξε τὸ θήραμά του εἰς τὸν ἀέρα, ὅπως θὰ τὸ ἐκάμναμεν ἡμεῖς τώρα, ὡς ἀρπακτικὰ πτηνά...

— Ἂν ἀπαντήσωμε τὴν καμηλοπάρδαλί μας, μοῦ εἶπεν ἡ Βαβέτα, νὰ μὴ τὴν πειράξωμε, γιατὶ αὐτὴ μᾶς ἔσωσε προχθές...

— Ἂν ἀπαντήσωμε ὅμως τὸ λεοντάρι;

— Θὰ γυρίσωμε πίσω ἀμέσως:

— Οὔ, φοβητσίαρα!.. Νὰ ἰδῇς κυνήγι

ποῦ θὰ τοῦ κάμω ἐγώ! Θὰ σταθῶ ἀκλόνητος καὶ θὰ τοῦ φυτεύσω πέντε σφαῖρες μὲ τὴν ἐπαναληπτική μου καραμπίνα!..

Τὸ πρῶτον ὅμως ποῦ ἀπαντήσαμεν δὲν

ἦτο λέων, ἀλλὰ πίθηκος, ἕνας ἀσχημότατος πίθηκος μακάκος, ὁ ὁποῖος ἐτράπη ἐμπρός μας εἰς ἐπονείδιστον φυγήν. Δὲν θὰ ἐξώδευα βέβαια διὰ τέτοιον γελοῖον θήραμα τὰ πέντε φυσίγγιά μου... Ἔπρεπε νὰ τὰ οἰκονομήσω, ὅπως οἰκονόμησα καὶ τὴν βενζίναν μου διὰ τὴν ἐπιστροφήν... Μερικοὶ κυνηγοὶ διασκεδάζουν πυροβολοῦντες κοράκια καὶ σπουργίτια, καὶ ὅταν ἀπαντοῦν λαγόν, δὲν ἔχουν πλέον φυσέκια. Δὲν θὰ τὴν ἐπάθαινα σὰν αὐτούς. Φανταστῆτε νὰ παντήσω λεοντάρι καὶ νὰ μὴν ἔχω πολεμοφόδια!..

Τὸ δεύτερον ζῶον ποῦ ἀπαντήσαμεν, ἦτο λεοπάρδαλις. Ἀνερριχήθη εἰς ἕνα δένδρον σὰν γάτα. Ἐσκόπευσα, ἀλλ' ἡ Βαβέτα μ' ἐμπόδισε νὰ πυροβολήσω

— Ἀφισέ την, μοῦ εἶπε, εἶνε πολὺ ὡραία καὶ καθόλου κακή.

Ἦτο τωόντι μία μικρὰ λεοπάρδαλις, σχεδὸν σκύμνος. Ἐστάθη νὰ τὴν πλησιάσωμεν χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν. Ἡ οὐρά της ἐκρέματο σὰν σχοινὶ κώδωνος. Δὲν ἀντέσχον εἰς τὸν πειρασμὸν καὶ τῆς τὴν ἐτράβηξα δυνατά.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

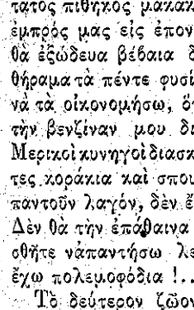

ΑΝΟΙΞΙΣ ἡ θαυμασία, ἡ ἀπαράμιλλος ἄνοιξις τῶν Ἀθηνῶν εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀκμήν της. Γλυκυτάτη θερμοκρασία, αὔρα μυρωμένη, θάλασσα γαλανὴ καὶ ἀκύμαντος, οὐρανὸς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνέφελος καὶ ἐξοχὴ καταπρασίνη. Πέριξ τῆς πόλεως, εἰς τοὺς λόφους καὶ εἰς τὰς πεδιάδας, τὸ πράσινον βασιλεύει ἀκόμη ζωηρότατον. Ἡ παράτασις τοῦ ἐφετεινοῦ χειμῶνος, τὰ ὄψιμα κρύα του καὶ αἱ βροχαὶ ἔκαμαν τὰς πρασινάδας νὰ διατηρηθοῦν περισσότερον. Ἄλλες χρονιές, ἀπὸ τὰ μέσα, καὶ κάποτε ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἀπριλίου, οἱ λόφοι μας ἐκιτρίνιζαν, ἐχρύσιζαν, διότι ἡ χλόη των ἐξηραίνετο γρήγορα καὶ μετεβάλλετο εἰς καλαμιάν. Φέτος τὸ δροσερὸν πράσινον τῆς γῆς διατηρεῖται καὶ ἀντέχει ἀκόμη. Τὸ ἔχομεν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας, γλυκύ, τερπνὸν καὶ ἀνακουφιστικόν, ἀπὸ τὸν Φεβρουάριον. Καὶ εἶνε πρχγματικῶς μία παρηγορία διὰ τοὺς κατοίκους τῆς πάντοτε αὐχμηρᾶς πόλεως νὰ βλέπουν, ἔστω καὶ μακρόθεν, ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ παράθυρα, τὸν σμαράγδινον κύκλον ὁ ὁποῖος τὴν στεφανώνει, ὡραῖον εἰς πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας, στολὴν τῆς Ἀνοίξεως, χάρμα καὶ τρυφὴν τῆς ὁράσεως.

Ἔχετε παρατηρήσει, ὅτι τὸ γλυκύτερον, τὸ ἀναπαυτικώτερον διὰ τὰ μάτια χρῶμα εἶνε τὸ πράσινον; Πρῶτον αὐτὸ καὶ ἔπειτα τὸ κυανοῦν. Καὶ τὰ ἄλλα εἶνε βέβαια ὡραῖα, καὶ τὰ ἄλλα θέλγουν, προπάντων τὸ κόκκινον, τὸ χρυσοειδὲς καὶ τὸ ἰῶδες, ἀλλὰ κουράζουν καὶ θαμβώνουν γρήγορα. Τὸ πράσινον ὅμως ὄχι. Εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ ἀτενίζῃ διαρκῶς χωρὶς κόπον· καὶ ὅταν τὰ μάτια του εἶνε βαρειὰ καὶ κουρασμένα ἀπὸ τὴν μακρὰν ἐνατένισιν ἑνὸς ἐκτυφλωτικοῦ λευκοῦ, ἑνὸς πορφυροῦ ἢ χρυσοκιτρίνου, ἀρκεῖ νὰ τὰ στρέψῃ πρὸς μίαν πρασινάδαν, πρὸς τὸ δένδρον τοῦ δρόμου, πρὸς τὴν χλόην τοῦ πάρκου, πρὸς τὸν κισσὸν τῆς αὐλῆς, διὰ ν' ἀνακουφισθοῦν καὶ νὰ ἐλαφρώσουν ἀμέσως. Τὸ πράσινον διὰ τὰ μάτια εἶνε ἀληθινὴ θωπεία. Μία ἐπιφάνεια ἄλλου χρώματος ζωηροῦ, θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι κρύπτει ἀοράτους βελόνας λεπτοτάτας, αἱ ὁποῖαι μετὰ τὴν πρώτην εὐχάριστον θωπείαν τρυποῦν καὶ πονοῦν. Ἀλλὰ ἐπιφάνεια χρώματος πρασίνου, οἱουδήποτε τόνου, καὶ τοῦ ζωηροτέρου, μᾶς εὐχαριστεῖ, χωρὶς νὰ μᾶς πληγώνῃ ποτέ. Αἰσθάνεται κανεὶς ὅτι ἀπὸ αὐτὴν αἱ βελόναι λείπουν. Καὶ εἶνε διὰ τὴν ὅρασιν ὅ,τι τὸ χνουδωτὸν βελοῦδο διὰ τὴν ἁφήν.

Ἐνθυμοῦμαι, ὅτι πρώτην φορὰν, ὅταν ἤμουν παιδί, ἐπέστησε τὴν προσοχήν μου ἐπὶ τῆς ὑπεροχῆς αὐτῆς τοῦ πρασίνου, ἕνας γέρων, ἀγαθὸς καὶ σεβάσμιος ἱερεὺς τῆς πατρίδος μου. Ἦτο πολὺ φιλανθής κ' ἐπεριποιεῖτο μόνος του τὸν μικρὸν κῆπον τῆς ἐκκλησίας του. Δὲν εἶδα ποτὲ ὡραιότερον εἰς τὴν ζωήν μου! Ὅλος σχεδὸν ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἀναδενδράδας. Ὁ ἱερωμένος κηπουρὸς ἐκαλλιεργοῦσε κατὰ προτίμησιν κισσοὺς καὶ ἄλλα ἀνερπυτικά, τὰ ὡραῖα φυλλώματα τῶν ὁποίων ἐσχημάτιζαν παντοῦ ἐκτεταμένας καὶ ποικιλοσχήμους ἐπιφανείας, στολισμένας μὲ ἄνθη λευκά, κυανᾶ, κόκκινα, κίτρινα καὶ ἰώδη. Μίαν ἡμέραν ποῦ ἐθαύμαζα τὴν πλουσίαν αὐτὴν ἀνοιξιάτικην πρασινάδαν, ὁ γέρων ἱερεὺς ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ μοῦ πλέξῃ τὸ ἐγκώμιον τοῦ πρασίνου «τοῦ περισσοτέρον ὑγιεινοῦ καὶ ἀναπαυτικοῦ διὰ τὴν ὅρασιν ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα χρώματα», καὶ εἰς τὸ τέλος προσέθεσε:

— Δι' αὐτὸ καὶ ὁ πανάγαθος Θεὸς τὸ ἐσκόρπισε τόσον ἄφθονα εἰς τὴν φύσιν.

Ὑποθέτω μᾶλλον, ὅτι ὁ Θεὸς ἔπλασε τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων ὥστε νὰ εὐχαριστοῦνται περισσότερον μὲ τὸ ἐπικρατέστερον χρῶμα. Ἂν τὰ φυτά, τὰ ὁποῖα καλύπτουν τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, ἦσαν ἀντὶ πρασίνων ἐρυθρά, – ὅπως, λέγουν μερικοί, εἶνε τὰ φυτὰ τοῦ πλανήτου Ἄρεως, – τὰ μάτια τοῦ ἀνθρώπου θὰ ἦσαν πλασμένα διαφορετικά, ὥστε νὰ ἀντέχουν εἰς τὸ ἐρυθρόν, ὅπως εἶνε ἴσως τὰ μάτια τῶν καλῶν μας γειτόνων καὶ ἐξαδέλφων Ἀρείων. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι διὰ τὴν ὅρασιν τῶν κατοίκων τῆς Γῆς, τὸ ὑγιεινότερον χρῶμα εἶνε τὸ πράσινον, καὶ ἕνας σπουδαῖος λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ἐξησθένησεν ἡ ὅρασις τῶν κατοίκων τῶν πόλεων, τῶν πολιτισμένων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὴν φύσιν, εἶνε ὅτι ἔπαυσαν νὰ ἔχουν διαρκῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ πράσινον τῆς ἐξοχῆς.

Ἀγαπᾶτέ το, κυνηγᾶτέ το ὅσον εἰμπορεῖτε! Ὅσοι δὲν ἔχετε τὸ εὐτύχημα νὰ ζῆτε εἰς τὴν ἐξοχήν, φροντίζετε τοὐλάχιστον ὥστε ἀπὸ τὸ παράθυρόν σας νὰ φαίνεται πολλὴ πρασινάδα. Δὲν ὑπάρχει ὡραιότερον παραπέτασμα, ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ σχηματίζει ἓν φύλλωμα δένδρου ἢ θάμνου, γρυσιζόμενον ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Προτιμᾶτε, ὁσάκις ἔχετε τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐκλογῆς, τὸ ἀνοικτὸν πράσινον διὰ τοὺς τοίχους τῶν δωματίων σας καὶ διὰ τὰ ὑφάσματα τῆς ἐπιπλωσεώς των. Ἂς εἶνε πράσινον τὸ ἀλεξίφωτον τῆς λυχνίας σας καὶ ὠχροκύανον τὸ χαρτὶ ποῦ γράφετε συνήθως. Καὶ φροντίζετε νὰ ἔχετε εἰς τὰ σπίτια σας ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσότερα φυτά. Τὸ πράσινον πρέπει νὰ σᾶς περιστοιχίζῃ. Καὶ ἡ χαρὰ τῆς Ἀνοίξεως, ποῦ ἀπολαμβάνομεν τώρα, εἶνε μία πράσινη χαρά. Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν γλυκυτάτην θωπείαν τῶν ὀφθαλμῶν διὰ νὰ καταλήξῃ ὡς ὑπερτάτη ἀγαλλίασις εἰς τὴν ψυχήν...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΠΗΓΗ

Κοντὰ στὴ λίμνη μέσ' στὰ βράχη
Πηγὴ ἀναβρύει ἐκεῖ μονάχη,
Ὡς που ἕνα βράδυ ξεχειλίζει
Καὶ τὸ νερό της δρόμο ἀρχίζει.

Καὶ λέει: «Πῶς ἄλλαξα! ὤ, χαρά μου!
Στὴ γῆ κλεισμένα τὰ νερά μου
Μαῦρα ἐπερίζωναν σκοτάδια!
Μὰ τώρα οἱ στάλες μου πετράδια

Λαμποκοπᾶνε' ὅπου φλοιφλίζω
Τὰ οὐράνια κάλλη καθρεφτίζω,
Μὲ χαιρετοῦνε πεταλούδια,
Πουλιὰ ποτίζω καὶ λουλούδια!

Καὶ ὤς αὔριο ἴσως, ποιὸς τὸ ξέρει,
Ποτάμι ἡ Τύχη μου μὲ φέρει
Πέρα ἀπ' τοὺς κάμπους καὶ τὰ δάση,
Νὰ περιζώσω ὅλη τὴν Πλάσι!

Καὶ τόσο ἀκόμη ἴσως πληθύνω
Θάλασσα ἀπέραντη ὤς νὰ γείνω,
Μέσ' στοὺς βυθοὺς μου μὲ κοράλλια
Καὶ μὲ νησάκια καὶ ἀκρογιάλια».

Μὰ τὸ φτωχὸ στὴ λίμνη φτάνει
Καὶ... μήν' ἐκεῖθ' ἐξαναφάνη!

[Κατὰ τὸν Théophile Gautier]

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ' (*Συνέχεια*)

Περίληψις τῶν προηγουμένων: — *Ὁ μικρὸς Λουδοβῖκος Κορμᾶς ὑπεσχέθη νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν Ναπολέοντα τοὺς ἐνόχους τῆς ἐναντίον του ἀποπείρας ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν. Ἤλπιζεν ὅτι ἡ μητέρα του θὰ τοὺς ἐγνώριζεν, ὡς συνεδριάζοντας εἰς τὴν ταβέρναν της. Ἀλλὰ ἡ χήρα Κορμᾶ ἐβεβαίωσε τὸν υἱόν της ὅτι δὲν τοὺς γνωρίζει διόλου. Αὐτὸς τότε, ἀπηλπισμένος, ἠρεύνησεν εἰς τὸν οἰκίσκον τοῦ κήπου, ὅπου ἀνεκάλυψεν ἕνα μεγάλο πορτοφόλι, γεμᾶτον ἐπιστολὰς κρυπτογραφημένας. Συνέλαβεν ἀμέσως ἓν σχέδιον καὶ ἔτρεξε νὰ τὸ βάλῃ εἰς ἐνέργειαν. Κατ' ἀρχὰς μετέβη εἰς τὸν στρατῶνά του διὰ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν λοχίαν τὸν σκύλον τοῦ συντάγματος Μουστάκαν, πρόσκισμένον μὲ ἕκαστον ὄσφρησιν. Ἀλλ' ὁ λοχίας ἠρνήθη καὶ ὁ Κορμᾶς ἠναγκάσθη νὰ τῷ ἀποκαλύψῃ, ὅτι ἤθελε τὸν σκύλον, διὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ εὕρῃ τοὺς δράστας τῆς ἀποπείρας.*

Ἡ ἐκμυστήρευσις αὐτή, καθὼς καὶ ἕνα ποτηράκι ρακὴ ποὺ τὸν ἐκέρασεν ὁ Λουδοβῖκος, ἐμάλαξαν ἐπὶ τέλους τὸν ἄγριον λοχίαν, ὁ ὁποῖος ἔδωσεν εἰς τὸν παῖδα τοῦ στρατοῦ τὴν ἄδειαν νὰ παραλάβῃ τὸν σκύλον, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ τὸν κρατήσῃ μόνον μέχρι τῆς ἐπιούσης.

— Σύμφωνοι, κὺρ λοχία! ἀνέκραξεν ὁ Λουδοβῖκος Κορμᾶς περιχαρής.

— Καὶ νὰ τὸν προσέχῃς καλά! νὰ τὸν περιποιηθῇς!

— Ἔννοια σου! μὴ σὲ μέλῃ!

Βέβαιος τώρα ὅτι θὰ ἐπετύγχανε μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ θαυμασίου σκύλου, ὁ παῖς τοῦ στρατοῦ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν στρατῶνα, σύρων τὸν Μουστάκαν δεμένον μὲ σχοινί.

Μετὰ μίαν ὥραν ἔκαμνε μὲ τὸν σκύλον τὴν θριαμβευτικήν του εἴσοδον εἰς τὴν ταβέρναν τῆς χήρας Κορμᾶ, ὅπου ἐπρόκειτο τώρα νὰ ἑτοιμάσῃ τὰ τῆς νυκτερινῆς του ἐκστρατείας.

Ἀφοῦ παρέθεσε πλουσιοπάροχον δεῖπνον εἰς τὸν Μουστάκαν καὶ ἀφοῦ ἐδείπνησε καὶ ὁ ἴδιος μὲ τὴν μητέρα, ἡ ὁποία δὲν ἐννοοῦσε πλέον τίποτε ἀπὸ τοὺς παράξενους τρόπους τοῦ υἱοῦ της, ὁ νέος ἄναψεν ἕνα φανάρι καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸν οἰκίσκον, ὅπου εἶχεν εὕρῃ τὸ πορτοφόλι.

Ἐξήτασε καὶ πάλιν μὲ τὴν μεγαλητέραν προσοχὴν τὴν γνωστήν μας «αἴθουσαν τῆς συνεδριάσεως», ἀλλὰ δὲν ἀνεκάλυψε τίποτε ἄλλο, ἱκανὸν νὰ τὸν θέσῃ ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν κακούργων.

Μόνον τὴν στιγμὴν ποὺ ἔκλεισε τὴν θύραν τοῦ οἰκίσκου, παρετήρησεν εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ θυροφύλλου μερικὰς λέξεις γραμμένας μὲ κιμωλίαν. Ἐπλησίασε τὸ φανάρι του καὶ προσεπάθησε νὰ τὰς ἀναγνώσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε· διότι αἱ λέξεις αὐταὶ ὡμοίαζον μᾶλλον μὲ ἀλγεβρικὰς παραστάσεις καὶ ἦσαν διατεταγμέναι ὡς ἑξῆς:

ρ . . . ωμισ . . . ικθ
τμ ζρθρ ρτ βδψπ. . . ξρ
βθ ι.

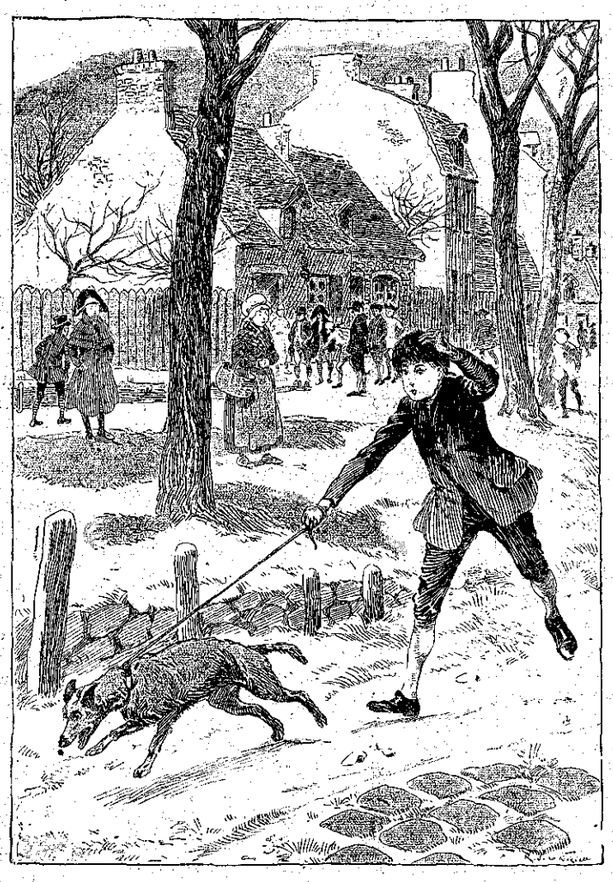

«Ὁ Μουστάκας παρέσυρε τὸν Λουδοβῖκον Κορμᾶν εἰς τὸν δρόμον...» (Σελ. 168 στ. γ'.)

Ἔβγαλε τότε μίαν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸ πορτοφόλι καὶ παρετήρησεν ὅτι καὶ αὐτὴ ἦτο γραμμένη κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Ἂν ὁ Λουδοβῖκος ἦτο μεγαλήτερος καὶ κάπως σοφώτερος, θὰ ἐννοοῦσεν ἀμέσως, ὅτι αἱ παράδοξοι αὐταὶ ἀλγεβρικαὶ παραστάσεις, τόσον εἰς τὰς ἐπιστολὰς ὅσον καὶ ἐπὶ τῆς θύρας, ἀπετέλουν κρυπτογραφήματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ ἀναγνώσῃ μόνον ἂν ἤξευρε τὴν κλεῖδα, τὸ μυστικόν των.

Ἀλλὰ χωρὶς νὰ σχολιθῇ περισσότερον μὲ αὐτὰ τὰ ἱερογλυφικά, ὁ παῖς τοῦ στρατοῦ ἐφώναξε τὸν Μουστάκαν, ἐπὶ τῆς ὀσφρήσεως τοῦ ὁποίου ἐστηρίζετο πολὺ περισσότερον παρὰ ἐπὶ τῶν ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα κατεῖχε.

Ἔδεσεν ἀπὸ τὸ περιλαίμιόν του ἕνα σχοινὶ ἀρκετὰ μακρύ, διὰ νὰ μὴ δυσκολεύῃ τὰς κινήσεις του, καὶ κατόπι, πλησιάσας εἰς τὴν μύτην τοῦ ζώου τὸ πορτοφόλι, ἐπρόφερε τὴν καθιερωμένην φράσιν:

— Ψάξε, Μουστάκα, ψάξε!

Ἀμέσως ὁ ἔξυπνος σκύλος ἐνόησε τί τοῦ ἐζητοῦσεν. Καὶ ἤρχισε νὰ σείῃ τὴν οὐράν του καὶ νὰ σκιρτᾷ πέριξ τοῦ νεαροῦ του κυρίου, ὡς νὰ ἤθελε νὰ τὸν διαβεβαιώσῃ περὶ τοῦ ζήλου του. Ἔπειτα ὠσφράνθη δυνατά, ἐπτερνίσθη τρεῖς-τέσσαρας φοράς, βεβαίως διὰ νὰ κάμῃ τὴν μύτην του λεπτοτέραν, καὶ ἤρχισε νὰ περιέρχεται τρέχων τὴν αἴθουσαν, ὅπου πολλάκις ἐσταμάτησε πρὸ τῆς τραπέζης, δεικνύων οὕτως ὅτι ὁ κύριος τοῦ πορτοφολίου εἶχε περάσῃ ἀπὸ ἐκεῖ.

— Ψάξε! ψάξε! ἐπανελάμβανεν ὁ Λουδοβῖκος, καταγοητευμένος μὲ τὴν καλὴν αὐτὴν ἀρχήν. Μετ' ὀλίγον ὁ σκύλος, τραβήξας τὸ σχοινί του, ὥρμησε πρὸς τὴν θύραν, μὲ τὴν μύτην πλησίον τοῦ ἐδάφους, καὶ παρέσυρε τὸν παῖδα τοῦ στρατοῦ εἰς τὸν δρόμον. Τρέχοντες, ἐξῆλθον καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὴν ταβέρναν, χωρὶς νὰ δώσουν ἀκρόασιν εἰς τὰς ἱκεσίας τῆς χήρας Κορμᾶ... Ὁ Μουστάκας διηυθύνθη κατὰ τὸ χωρίον Μπατινιόλ, τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο ἀνάμεσα εἰς τὰ δένδρα. Ἀλλ' ὅσον εὑρίσκετο ἀκόμη εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ταβέρνας καὶ τῶν γειτονικῶν ποτοπωλείου, μὲ τὰ ὁποῖα ἐτελείωνε τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ πόλις ἀπὸ τὸ μέρος τοῦτο, ὁ σκύλος ἐφαίνετο διστάζων. Διέσχιζε τὸν δρόμον τρὶς καὶ τετράκις, ἐπανήρχετο εἰς τὰ βήματά του καὶ κάθε τόσον ὕψωνε τοὺς νοήμονας ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν νεαρόν του κύριον, ὡς ἂν ἤθελε νὰ τῷ εἴπῃ:

— Πολὺ δύσκολο!... Ψάχνω ἀλλὰ δὲν βρίσκω!

Τῷ ὄντι, εἰς τὸ πολυσύχναστον ἐκεῖνο μέρος, εἰς τὸν δρόμον τὸν πατημένον ἀπὸ χίλια πόδια, τὸ ἔργον τοῦ σκύλου δὲν ἦτο εὔκολον καὶ ἡ ὄσφρησίς του συχνὰ τὸν ἀπατοῦσε. Ἀλλά, μετὰ πολλὰ μάταια τρεχάματα κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ὁ Λουδοβῖκος ἤρχισε νὰ φοβῆται

μήπως θὰ ἔβλεπε φεύγουσαν καὶ τὴν τελευταίαν του ἐλπίδα, ὁ Μουστάκας ἔξαφνα ἀφῆκεν ἕνα γαύγισμα χαρούμενον καὶ ἤγειρε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν κύριόν του μὲ ἀνασηκωμένον τὸ χεῖλος, ὡς νὰ ἐγελοῦσε πραγματικῶς.

Βλέπων τὴν χαρὰν αὐτὴν καὶ τὴν εὐδιαθεσίαν τοῦ ζώου, ὁ Λουδοβῖκος ἀνεθάρρησεν. Ἔσκυψε πρὸς αὐτό, τὸ ἐφίλησεν εἰς τὸ ρύγχος καὶ τῷ εἶπε μὲ θρηνώδη φωνήν:

— Ψάξε, καλέ μου Μουστάκα, ψάξε! Μόνο μὲ τὴ βοήθειά σου θὰ μπορέσω νὰ ἐκπληρώσω τὴν ὑπόσχεσί μου. Ἀπ' αὐτὴν ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον μου, τὸ μέλλον τῆς μητέρας μου, τὰ πάντα... Φαντάσου λοιπὸν τί δυστύχημα θὰ ἦταν ἂν δὲν ἐπετυγχάναμε!

Πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ὁ Μουστάκας ἐνόησε τὴν θερμὴν αὐτὴν παράκλησιν, διότι εὐθὺς ἔγλειψε τὸ μάγουλον τοῦ παιδιοῦ μὲ τὴν γλῶσσάν του, καὶ μετὰ τὸ φίλημα τοῦτο ὥρμησεν ἀδιστάκτως κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός, σύρων μὲ τὸ σχοινί του καὶ τὸν Λουδοβῖκον, ὡς νὰ τῷ ἔλεγε:

— Ἔχου λοιπόν!... Τρέχα γρήγορα!... Τὸ βρῆκα!...

Οἱ δύο ἰχνηλάται εὑρέθησαν μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ἐξοχήν, εἰς τὰ δενδρώδη μέρη τὰ μεταξὺ τῶν χωρίων Μπατινιόλ καὶ Κλισύ, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Σηκουάνα.

Ὁ Μουστάκας ἐβάδιζε τώρα ἀδιστάκτως εἰς τὰ μονοπάτια, ὅθεν ὀλίγοι μόνον χωρικοὶ ἢ λεμβοῦχοι τοῦ ποταμοῦ εἶχον περάσει. Ἔξαφνα ἐστάθη ἀποτόμως, ἔκαμεν ἕνα γρήγορον γῦρον καὶ κατέληξεν ὁριστικῶς εἰς ἓν ὑψηλὸν δένδρον, μεμονωμένον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δρόμου.

Ὁ Λουδοβῖκος ἤρχισε πάλιν νὰ φοβῆται. Ὁ σκύλος, ἐσκέφθη, θὰ ἔχασε τὰ ἴχνη, διότι ἐδῶ δὲν ὑπάρχει οὔτε σπίτι οὔτε σπιτάκι, ποῦ θὰ ἠμποροῦσε νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τοὺς κακούργους ὡς φωλεά.

Ἔσυρε δυνατὰ τὸ σχοινὶ τοῦ Μουστάκα καὶ ἐπανέλαβε τὸ αἰώνιόν του:

— Ψάξε! ψάξε!...

Ἀλλ' ὁ σκύλος ἀντέστη. Δὲν ἐννοοῦσε νὰ φύγῃ ἀπὸ ἐκεῖ, ἐγαύγιζε τριγυρίζων τὸ δένδρον, καὶ ἐκύτταζε τὸν κύριόν του μὲ βλέμμα σημαῖνον προφανῶς:

— Ἄφησέ με ἥσυχο!... Ἐεύρω ἐγὼ τί κάμνω!

Βλέπων αὐτὴν τὴν ἀντίστασιν ὁ Λουδοβῖκος, ἀπεφάσισε ν' ἀνάψῃ τὸ μικρὸν κλεπτοφάναρον, τὸ ὁποῖον εἶχε πάρει μαζί του, καὶ νὰ ἐξετάσῃ καλλίτερα τὸ δένδρον, ψιθυρίζων:

— Λὲς νὰ εἶνε κρυμμένοι ἐδῶ μέσα οἱ κακοῦργοι;

(*Ἕπεται συνέχεια*)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Τὸ μεγαλήτερον μῆλον τοῦ κόσμου

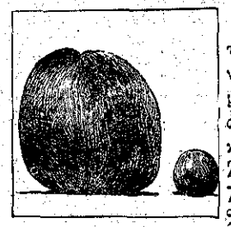

Τὸ μῆλον τοῦτο, προερχόμενον ἀπὸ τὴν Ἀμερικήν, ἐκόπη ἀπὸ μηλέαν ἡλικίας ὀκτὼ ἐτῶν. Ζυγίζει ἕνα χιλιόγραμμον καὶ 271 γραμμάρια, ἡ δὲ περίμετρός του εἶνε 43 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου! Πλησίον του εἶνε ζωγραφισμένον ἐν σύνηθες μῆλον, διὰ νὰ κρίνεται ἐξ ἀντιπαραβολῆς περὶ τῆς διαστάσεως τοῦ γίγαντας. Μόνον περὶ τῆς γεύσεώς του δὲν γνωρίζομεν τίποτε, διότι τὸ μῆλον αὐτὸ δὲν τὸ ἐδοκίμασεν ἀκόμη κανείς...

Μνημεῖον ἐντὸς ποταμοῦ

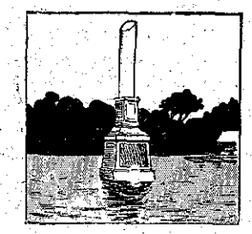

Τὸ μνημεῖον τοῦτο εὑρίσκεται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ποταμοῦ Παρραμάττα τῆς νοτίου Νέας Οὐαλλίας, ἀνηγέρθη δὲ πρὸς τιμὴν κάποιου πρωταθλητοῦ τῆς κωπηλασίας ὀνομαζομένου Searle. Εἰς λεμβοδρομικοὺς ἀγῶνας, οἱ ὁποῖοι γίνονται συχνὰ εἰς τὸν Παρραμάττα, τὸ μνημεῖον τοῦ Searle χρησιμεύει ὡς δείκτης τοῦ τέρματος. Εἶνε δὲ τὸ μόνον εἰς τὸν κόσμον, ποῦ ὑπάρχει μέσα εἰς ποταμόν.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

Α') Πρόβλημα

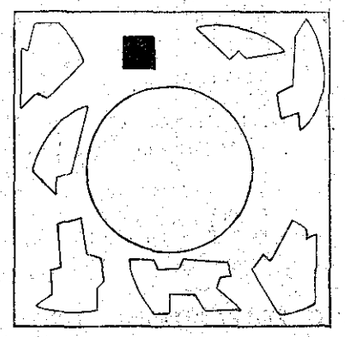

Ἰδοὺ ἕνας κύκλος εἰς τὸν κύκλον αὐτόν, περικοπτόμενα, πρέπει νὰ ἐφαρμοσθοῦν τὰ ἑπτὰ λευκὰ τεμάχια οὕτω πῶς, ὥστε νὰ τὸν καλύπτουν ἐξ ὁλοκλήρου, νὰ μένῃ δὲ καὶ τόπος, ποῦ νὰ χωρῇ ἀκριβῶς τὸ μαῦρον ἐκεῖνο τετραγωνίδιον.

Β') Παίγνιον

ΜΙ	ΦΙΣ	ΒΑΙ	ΒΑ	ΓΑ
Α	ΣΑ	ΔΕΙ	ΡΑ	Α
ΛΑ	ΛΕ	ΜΕ	ΘΗ	ΑΜ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν πέντε πόλεις τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος.

Δήλωσις: — Αἱ λύσεις εἶνε δεκταὶ κατὰ τοὺς γνωστοὺς ὅρους.

Λύσεις τοῦ Προβλήματος καὶ τοῦ Παιγνίου τοῦ 19 φυλλαδίου

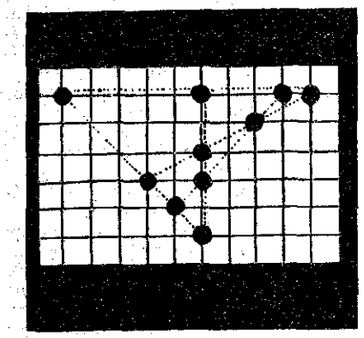

α') Ἰδοὺ πῶς θὰ τοποθετηθοῦν τὰ σφαιρίδια ὥστε νὰ σχηματίζουν πέντε εὐθείας μὲ τέσσαρα σφαιρίδια ἐπὶ ἑκάστης.

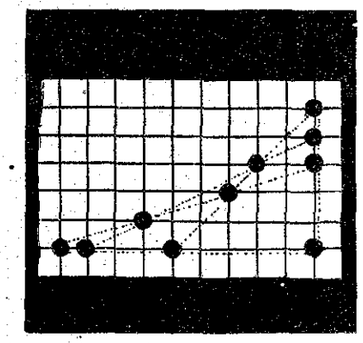

Ἰδοὺ καὶ ἡ δευτέρα λύσις τοῦ Προβλήματος, ἐκπληροῦσα τοὺς ἰδίους ὅρους.

β') Αἱ ζητούμεναι λέξεις εἶνε: Πηνειός, Ἀρκαδία, Ρόδος, Ρωσία καὶ Πολύδιος.

Ιδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη τοῦ, Κεφ Β

ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ἦτον ἡ Τρίτη τοῦ Πάσχα. Ὁ ἀνοιξιάτικος ἥλιος μᾶς εὑρῆκε μέσα εἰς ἕνα στενὸ μονοπάτι τοῦ «Παληοῦ χωριοῦ» ἐπηγαίναμε νὰ λειτουργηθοῦμε στὴν «Παναγιὰ κρυφτή»· ἡ παπαροῦνες ἐκοκκίνιζαν μέσα στὰ λειβάδια· οἱ λαλέδες ἄνοιγαν τὰ πέταλά των γιὰ νὰ δεχθοῦν τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου· ὅλα τὰ πράσινα χόρτα ἔκλιναν ἀπὸ τὴν πρωϊνὴ δρόσο.

Κι' ὁ ἥλιος ἔρριπτε πλάγι τὰς ἀκτῖνάς του, ποῦ ἔκαμναν νὰ λάμπουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ σταγόνες σὰν μαργαριταράκια. Ἔψαλλ' ὁ σπίνος· ἐπέτα τὸ χελιδονάκι χαρούμενο.

Ἡ θάλασσα ποῦ ἐβλέπαμε ποῦ καὶ ποῦ μέσα ἀπὸ τὰ βουνὰ ἦτο κάτασπρη σὰ μαρμαρένια...

Ἐπάνω στὴ ράχη τοῦ βουνοῦ ἐκοκκίνιζαν τὰ φύλλα τῆς ἀγριομαστιχιᾶς.— Ἐπεράσαμε ἐπάνω ἀπὸ ἕνα βάραθρο· στὸ βάθος ἐβούιζε τὸ νερὸ τοῦ ποταμιοῦ· ἀπέναντί μας, στὴν ἄλλην ὄχθη, περισσότερον ἀπόκρημνη κι' ἄγρια, ἐχύνετο ὁρμητικὰ ἀπὸ τὰ ὄψη ἑνὰς χείμαρρος· κι' ἐβόγγα ἄγρια· καὶ τὰ νερά του ἔπιπταν στὸ βάραθρο· ἤκουες τὸν ἀκατάπαυστο μυκηθμό τους.

Τ' ἄλογό μου ἦτο συνειθισμένο εἰς τέτοια μέρη· σιγὰ-σιγὰ καὶ μὲ προσοχὴ πολλὴ ἔκαμπτε τοὺς ἀποκρήμνους βράχους μὲ κίνδυνο νὰ μὲ ρίψῃ στὸ βάραθρο.

Ἔβλεπα μὲ φοβισμένο βλέμμα ὅλην αὐτὴ τὴ μεγαλοπρέπεια τῆς φύσεως.

Ἐπεράσαμεν ἀπὸ ἕνα ἐρημοκκλῆσι· ἦτον ὁ «ἅγιος-Νικόλας». Πελώρια χόρτα τὸ περιεκύκλωναν· τ' ἀγκάθια ἄφθονα· κι' ἀνάμεσά των μία παπαρούνα ἔκλινε λυπητερὰ τὸ κεφαλάκι της τὸ ὁλοκόκκινο. Μιὰ ἀκακία, φυτευμένη κοντὰ στὸ ἐρημοκκλῆσι, ἄπλωνε τ' ἀνθισμένα κλαδιά της ἐπάνω του· ἦτον ἡ νύμφη μέσα στὴς λευκοπράσινες ἐλῆές.

Κι' ἡ αὔρα ἡ ἀπαλή, ποῦ ἐφύσα ἀπὸ τὸ βουνὸ ἐπάνω, ἔσειε τοὺς ἀνθισμένους κλώνους της, κι' ἔρριπτε τὰ κάτασπρα πέταλα τῶν ἀνθιῶν της, κι' ἐρράντιζε τὸ ἐκκλησιδάκι.

Αἴγειρος

ΤΟ ΖΕΙΔΩΡΟΝ ΒΟΥΝΟΝ

Σὲ βλέπω, ὦ ἰοβαφῆ Παναχαϊκέ, μὲ τὴν κυρτήν σου ράχιν, καὶ ἡ ψυχή μου πετᾷ πρὸς σέ, διὰ νὰ ποθέσῃ ἐπὶ τῆς πολιᾶς σου κεφαλῆς ἕνα ἀσπασμόν.

Σὲ βλέπω ὑψούμενον ὑπερηφάνως ἀντίκρυ μου χρόνια τώρα! Μὲ γνωρίζεις βεβαίως; διότι εἰς μελιχρὰς τῆς δείλης ὥρας, τὸ ρεμβῶδες βλέμμα μου πολλάκις σ' ἐθώπευσεν!..

Εἰς σέ, γίγα κραταιέ, τοῦ ὁποίου τὴν φαλακρὰν κορυφὴν δὲν πτοοῦσιν, ἐπὶ αἰῶνας τώρα, οὔτε τοῦ βορρᾶ αἱ χιόνες, οὐδὲ αἱ καυστικαὶ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες, οὔτε τὸ πῦρ τῶν κεραυνῶν, εἰς σὲ τῶν στοιχείων τῆς φύσεως δαμαστά, τῆς ζωῆς μου τὴν ἐλπίδα στηρίζω!

Ἐκεῖ εἰς τοὺς κόλπους σου, μὲ τὴν δροσερὰν αὔραν, ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς ἀρωματώδους ἐλάτης σου, μὲ τὸ διαυγὲς τῶν πηγῶν σου ὕδωρ, παρὰ τὴν πενιχρὰν τοῦ ποιμένος καλύβην, ὀνειροπολῶ, ἄνθος τοῦ Μαΐου ἀπαλόν, εἰς τὸν λειμῶνα τοῦ βίου προώρως μαρανθέν, τὴν χάριν καὶ δροσερότητα τῶν πετάλων μου ν' ἀνακτήσω!...

Ὅπως ὁ εἰς δοχεῖον πλῆρες ὕδατος τεθεὶς ἡμιμαραμένος κάλυξ ἐπανακτᾷ θαλερότητα, τὴν ὁποίαν ἐπὶ πολλὰς διατηρεῖ ἡμέρας, οὕτω καὶ εἰς τὸ κατασκήνωμα τῆς ἀγκάλης σου, κάλυξ ρόδου ἡμιζῶν, ζωῆς ἀναθαλὴν ἐλπίζω!...

Μόνωσις

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

Τὸ ὄνειρό μου εἶνε
νὰ ἴδω μιὰν ἡμέρα
ἡ Ἤπειρος ἡ δούλη
νὰ γείνῃ ἐλευθέρα.

Τὸ ὄνειρό μου εἶνε
ἡ Κρήτη νὰ ἑνωθῇ
καὶ ἡ Μακεδονία
νὰπελευθερωθῇ.

Τὸ ὄνειρό μου εἶνε
ποδάρι ξενικὸ
κανένα νὰ μὴ μείνῃ
σὲ χῶμα Ἑλληνικό.

Χάων

ΟΙ ΖΩΓΡΑΦΙΣΜΕΝΟΙ ΟΝΟΙ

Ὅταν ὁ «Αὐτοκράτωρ τῶν ἀδαμάντων», δηλαδὴ ὁ Σάχης τῆς Περσίας, ἐπεσκέφθη τὴν Διεθνῆ Ἔκθεσιν τοῦ Λονδίνου, εἶδε μεταξὺ ἄλλων καὶ πλῆθος καλλιτεχνικῶν εἰκόνων. Ἐκ τούτων τῷ ἤρεσεν ἰδίως ἕνας πίναξ, ὁ ὁποῖος παρίστανε *μερικοὺς ὄνους*. Ὅταν ὅμως ἤκουσεν ὅτι ἡ ἀξία του ἦτο 160 λίραι Ἀγγλίας, κατεπλάγη, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ πῶς ἦτο δυνατὸν ἕνας ζωγραφισμένος ὄνος νὰ κοστίζῃ περισσότερον ἀπὸ ἕνα ζωντανόν, τὸν ὁποῖον εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἀγοράσῃ καὶ μὲ μίαν μόνον Ἀγγλικὴν λίραν. Εἰς ἀστεῖος παρετήρησε τότε ὅτι δ.ὰ τὸν ζωγραφισμένον ὄνον δὲν χρειάζεται οὔτε τροφὴ οὔτε τίποτε. Ἀλλ' ὁ «Βασιλεὺς τῶν βασιλέων» δὲν ἄφησε νὰ γελασθῇ καὶ ἀμέσως ἀπήντησε:

— Ναί, ἀλλὰ δὲν μπορεῖς καὶ νὰ τὸν καβαλλικεύσῃς!

[*Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ*] *Νελκε*

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Εἰς ἓν χωρίον τῆς Θεσσαλίας ἔκλεψαν μιᾶς χωρικῆς τὴν ὡραιοτέραν ὄρνιθα. Ἡ χωρικὴ πλήρης θυμοῦ μετέβη εἰς τὸν ἱερέα καὶ τὸν παρεκάλεσε ν' ἀφορίσῃ τὸν ἄγνωστον κλέπτην. Τὴν Κυριακὴν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὁ ἱερεὺς εἶπεν:

— Ὁ κλέψας τὴν ὄρνιθα τῆς κυρᾶ-Δέσπως ἀφορίζεται, καὶ ὅταν ἀποθάνῃ δὲν θὰ λοιώσῃ.

Τοῦτο ἀκούσας νέος χωρικός, ποιμήν, λέγει κατὰ τὴν ἔξοδον πρὸς τὸν ἱερέα:

— Παπᾶ μου, δὲν ἀφορίζεις καὶ τὰ *τσαρούχια μου*, νὰ μὴ λυώσουν;

Ἀσύρματος Τηλέγραφος

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΚΥΝΗΓΟΥ

Εὑρισκόμην μίαν φορὰν μόνος εἰς τὸ κυνήγιον. Αἱ σφαῖραι μοῦ εἶχαν τελειώσῃ, ὅταν παρετήρησα μίαν ὡραίαν ἔλαφον, ἡ ὁποία μ' ἐκύτταζεν ὡσὰν νὰ μὲ ἐπερίπαιζεν ἐπειδὴ δὲν εἶχα σφαῖρας. Ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ μου, θέσας τὴν χεῖρα μου εἰς τὸ θυλάκιόν μου, ἀνεκάλυψα πολλοὺς πυρῆνας κερασίων ἐκ τοῦ χθεσινοῦ γεύματος. Τότε μοῦ ἦλθεν μία φαεινὴ ἰδέα· ἀντὶ σφαίρας νὰ θέσω τοὺς πυρῆνας τούτους. Κι' ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον. Γεμίζω τὸ πυροβόλον καὶ πυροβολῶ. Εἶδα τότε τὴν ἔλαφον νὰ φεύγῃ τρομαγμένην ἐκ τοῦ κρότου καὶ ἐπέστρεψα ἄπρακτος.

Ἓν ἔτος μετὰ ταῦτα ἐπῆγα εἰς τὸ ἴδιον μέρος (ἀλλὰ τώρα γεμάτος σφαῖρας) καὶ τί βλέπω; Μίαν ἔλαφον ἡ ὁποία ἀντὶ κεράτων εἶχε κλάδους κερασέας.

Ἀμέσως ἐνόησα ὅτι ἦτο ἡ περυσινὴ ἔλαφος, εἰς τὸ μέτωπον τῆς ὁποίας εἶχαν φυτρώσει οἱ πυρῆνες!!

Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Δύο-τρεῖς συμμαθηταὶ συνομιλοῦν διὰ κάποιον ἄλλον συνάδελφόν των.

Καὶ ὁ Κουφιοκεφαλάκης:

— Τί νὰ σᾶς πῶ! αὐτὸς εἶνε τὸ χειρότερο βῶδι — ἐννοεῖται *μεταξύ μας*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικρομέγα

***

Ἡ θεία.—Πῶς, Γεῶργο; Ἐσὺ δὲν ξέρεις ἀκόμα νὰ συλλαβίσῃς, καὶ θέλεις νὰ μοῦ δείξῃς στὸ Ἡμερολόγιο τὴν ἡμέρα ποῦ θὰ φύγω;

Ὁ Γεῶργος, ὑπερήφανα: — Βέβαια! ὁ μπαμπᾶς τὴν ἐσημάδεψε μὲ κόκκινο μελάνι!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νέλκε

***

Εἰς τὸ Σχολεῖον.

— Δὲν ντρέπεσαι νὰ γράφῃς τὸν ἀδελφόν σου μὲ δύο δέλτα;

— Μὰ ἔχω δύο ἀδέλφια κ. καθηγητά!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κραυγῆς Νίκης

***

— Τάκη, ἔλα γρήγορα στὸ σπήτι.

— Γιατί, Γιαννάκη;

— Θέλει νὰ σὲ δείρῃ ἡ μαμμά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀδελφ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΓΑΛΑΤΕΙΑ Χ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ
(Ἐν Πόρτ - Σαϊδ)
Βραβευθεῖσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Βασίλισσα τῆς Κύπρου
Εἰς τὸν 122ον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων.
[*Ἴδε Διάπλασιν 1911, σελ. 123*]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 19 Ἀπριλίου 1911

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ἀκόμη διὰ τὰς ὡραίας πασχαλινάς των κάρτας, τὰς ὁποίας ἔλαβον ἀφοῦ τυπώθη τὸ προηγούμενον φύλλον, καὶ τοὺς ἑξῆς ἀγαπητούς μου φίλους καὶ φίλας: *Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου, Ἀτδίαν, Μερόπην Μέξη, Λουκίαν Κυριακάτου, Ὄλγαν Κιτσιούκη, Σπυρίδωνα Λ. Μεταξᾶν, Λευκὴν Καμέλειαν, Ρίκαν Ν. Ἀγγελοπούλου, Ἰδανικὸν τοῦ Καλλιτέχνου, Ἀλέξανδρον καὶ Νικόλαον Δ. Βιτάλη, Χαρίκλειαν Β. Κουδούνα, Χρυσάνθεμον, Σαπφὼ Ν. Κορύλλου, Σωφραζέτταν, Ἀττικὴν Λύσιν, Καμάρι τῶν Γονέων, Φοῖβον Ἀπόλλωνα, Παμφὼς καὶ Πιπίτσαν Δ. Κοκκινάκη.* Καὶ τοῦ χρόνου!

Μετὰ χαρᾶς ἀναγγέλλω τοὺς εὐτυχεῖς γάμους τοῦ ἀγαπητοῦ μας φίλου *Σπύρου Κ. Τριακούπη*, τοῦ παλαιοῦ καὶ γνωστοτάτου *Μέλλοντος Διπλωμάτου*, μετὰ τῆς Δδος *Ἀσπασίας Θ. Κανάρη*, τῆς μεγάλης ἱστορικῆς οἰκογενείας. Ἐτελέσθησαν τὴν π. Πέμπτην μεγαλοπρεπέστατα εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὅπου εἶχα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ παρευρεθῶ κ' ἐγώ. Θερμότατα συγχαρητήρια καὶ ἐγκαρδίους εὐχές.

Ἐλπὶς τῶν Ὑποδούλων καὶ *Ἄγγελε Β.*, μάλιστα καὶ ἡ μία γλῶσσα καὶ ἡ ἄλλη εἶνε *ἑλληνικαί*, εἰμπορεῖ δὲ κανεὶς νὰ γράφῃ εἴτε τὴν μίαν εἴτε τὴν ἄλλην *κατὰ τὰς περισπάσεις* ἢ κατὰ τὸ γοῦστό του. Αὐτὰ ἀπαντῶ,—ἄλλως δεν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ τὸ λέγω, οὔτε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ συνεργάτης τῆς Διαπλάσεως γράφει εἰς τὴν δημοτικήν,— αὐτὰ ἀπαντῶ εἰς τὴν μοναδικήν σας ἐρώτησιν. Ὅσον διὰ τὰς ἄλλας σας ἀπορίας, ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ σᾶς διαφωτίσω, — καὶ εἶνε καθῆκόν μου,—ἀλλὰ δυστυχῶς θὰ ἐχρειάζοντο πολλὰ λόγια καὶ ὁ χῶρος τῆς ἀλληλογραφίας δὲν ἐπαρκεῖ. Ἐπιφυλάσσομαι ὅμως νὰναθέσω εἰς κανένα συνεργάτην μου νὰ γράψῃ περὶ αὐτοῦ τοῦ ζητήματος, ἂν ἰδῶ μάλιστα ὅτι καὶ ἄλλοι συνδρομηταί μου ἔχουν τὰς αὐτὰς ἀπορίας. Διότι ἕως τώρα ἀπὸ 20,000 Ἑλληνόπουλα ποῦ διαβάζουν τὴν Διάπλασιν, (εἰς τόσους ὑπολογίζω τοὺς συνδρομητάς, τοὺς ἀγοραστὰς καὶ τὰδέλφιά των) μόνον σεῖς οἱ δύο μοῦ ἐγράψατε.

Τώρα, Εὐτυχῆ Ψαρᾶ, εἶσαι πάνοπλος. Καὶ συνδρομητὴς καὶ μὲ ψευδώνυμον. Ὥστε εἰμπορεῖς νὰ μοῦ στέλλῃς ὅ,τι θέλῃς καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὅλους τοὺς Διαγωνισμούς. Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα καλὰ γράφεις.

Ὀνειροπόλε Μεγάλης Ἑλλάδος, δὲν ἐνθυμοῦμαι καλά, ἀλλὰ νομίζω ὅτι τὸ διήγημα περὶ τοῦ ὁποίου μοῦ ἔγραφες, εἶνε πολὺ ἐκτενὲς διὰ τὸ περιοδικόν μας. Ἄλλως τε δὲν δημοσιεύω ἔργα παρὰ τῶν τακτικῶν μου συνεργατῶν, τῶν δὲ συνδρομητῶν μόνον εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας, ὅπου προτιμῶνται τὰ συντομώτατα.—Ἂν ἀπέτυχε τὸ ξεσπάθωμα εἰς τὴν Βραΐλαν, ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὸν Σουλινᾶν.

Ξενιτεμένο Ἑλληνόπουλο, συνδρομητὴν μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα, δὲν ἔχω. Ἀπὸ τὰ πολλὰ ποῦ μοῦ ἔστειλες διὰ τὴν Σ. Σ. Σ. σοῦ ἐνέκριναν μερικά, ἀλλὰ τι πταίω ἂν δὲν ἐκληρώθη ἀκόμη κανέν; Ὄχι· διὰ νὰ ἐκθέσῃς ὁποψηφιότητα, δὲν θὰ πληρώσῃς παρὰ τὰ ἔξοδα τῆς Μικρᾶς Ἀγγελίας. Εἰμπορεῖ ὅμως νὰ ψηφισθῇ καὶ χωρὶς νὰ τὸ ζητήσῃς.

Πολὺ μὲ συνεκίνησε τὸ ὡραῖόν σου γράμμα, *Μαραμένη Καμέλια*. Χαίρω πάρα πολὺ ποῦ ἔχω μίαν τόσον ἐνθουσιώδη καὶ ἀφωσιωμένην φίλην, ἡ ὁποία καὶ ἐμπνέεται ἀπὸ ἐμὲ «ὅπως οἱ ποιηταὶ ἀπὸ τὴν φύσιν».

Νὰ καὶ τὸ *Δοξασμένο Εἰκοσιένα* ποῦ μοῦ γράφει ὕστερ' ἀπὸ μηνῶν σιωπήν. Καὶ οὔτε ἀρρωστη ἦτο, δόξα σοι ὁ Θεός, οὔτε τὰ μαθήματα τὸ ἀπησχόλουν πολύ. Διατὶ λοιπὸν δὲν μοῦ ἔγραφεν; Ἔτσι χωρὶς κανένα λόγον. Ἀπὸ ἀμέλειαν ἢ τεμπελιάν. Ἀλλ' αὐτὸ θὰ ἦτο ἀσυγχώρητον, ἂν δὲν τὸ ἔσωζεν ἡ εἰλικρίνεια Ἂς εἶνε. Ἐλπίζω ὅτι τώρα θὰ μοῦ γράφῃ συχνὰ καί...«περασμένα ξεχασμένα!»

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς λόγους ποῦ μᾶς κάμνει νὰ σ' ἀγαποῦμε τόσο πολὺ στὸ σπίτι, ὅλοι μας, - μοῦ γράφει ἡ *Βιθυνὴ Ἑλληνοπούλα*, - εἶνε καὶ αὐτός: Μᾶς ἔρχεσαι (ἐδῶ στὰ ξένα) ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη μας Πατρίδα. Μᾶς ἀναπριστᾷς ἕνα κομμάτι Ἑλληνικῆς γῆς. Μᾶς μιλεῖς γιὰ Ἐκείνη καὶ μᾶς λέγεις πῶς πρέπει νὰ τὴν ἀγαποῦμε, γιὰ νὰ τὴν ὠφελήσωμε.»— Σοῦ ἔστειλα τὸν χάρτην τῶν Λύσεων καὶ ἐπέρασα τὸ ὑπόλοιπον εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων.

Ρεζεντᾶ, μεγάλην χαρὰν μοῦ ἐπροξένησε τὸ ὡραῖόν σου γράμμα, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν ποῦ εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς. Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου. Ὁ κ. Φ. σὲ ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὴν ἔξοχην κάρταν.

Τί φοβερὸν δυστύχημα, ἀγαπητή μου *Ζωὴ Κονταρίνη*! Ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν νὰ χάσῃς δύο χαριτωμένα ἀ ἐ φάκια σου! Φαντάζομαι τοῦς δυστυχεῖς σου γονεῖς... Ἔ, τώρα σὺ εἶσαι ἡ χαρά των καὶ ἡ παρηγορία των. Σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμόν καὶ ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνά.

Ὁμᾶς συνδρομητριῶν ἀπὸ τὰς Καλάμας, τὸ *Κυκλάμινον τοῦ Ἀγροῦ*, ἡ *Ξανθολάτρις*, ἡ *Νηρηΐς*, ἡ *Μαραμένη Καμέλια*, ἡ *Δούκισσα τοῦ Δάντσιγ* καὶ τὸ *Ροδοπέταλον*, ἔκαμαν λαγεῖον καὶ τὰ χρήματα ποῦ ἐμάζευσαν μοῦ τὰ ἔστειλαν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου τῶν Ἀπόρων. Εὖγε εἰς τὰς ἀγαπητάς μου φίλας! Νὰ παράδειγμα ἀξιομίμητον!...

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ὀνειρώδης Βασίλισσα, Κρητικοπούλα, Παμφώς, Ἀττικὴ Δύοις, Ἐξόριστος Βασιληᾶς, Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ, Σεράνιον Τόξον, Σύμπαν, Δορτλάη, Εἶμαι Ζακυνθία, Κραυγὴ Νίκης καὶ Σκόρπιοι Μενεξέδες.*

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Διάφορα τοῦ *Δωδωναίου*. — «Συμβουλὴ» τῆς *Γλυκείας Ἐλπίδος*.—Ποιήματα τοῦ *Δοξασμένου Εἰκοσιένα*.—«Ζωὴ καὶ κίνησις» τῆς *Μονώσεως*. — «Ρεμβασμός» τῆς *Θαλασσίας Νύμφης*. —Διάφορα τῆς *Σημαίας τοῦ Ἀβέρωφ* καὶ τοῦ *Ἐξορίστου Βασιληᾶ*. —«Ὁ Ναυαγός» τῆς *Κρητικοπούλας*.—«Ὁ τροχὸς» τοῦ *Ἀγριολούλουδου τῆς Φράκης*. —«Πρὸς τὴν Σημαίαν» τοῦ *Ὀνειροπόλου Μεγάλης Ἑλλάδος*. — Ἀνέκδοτα, Φαιδρά, Παιδ. Πνεύματα, Παίγνια, Προβλήματα κλπ. διαφόρων.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οἱδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναιρεῖται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναιρούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1911. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Ὑπερασπιστὴς τῆς Ἑλλάδος α.* (Σᾶς ἀρέσει;) *ὁ Μυστικός, α.* (1+24) *Ἀναγεννητὴς τοῦ Ἔθνους, α.*(Λ. Π.) *Κορίννα, κ.* (;;!!) *Εὐτυχὴς Ψαρᾶς, α.* (+!) *Λευκοθέα, κ.* (Ε. Μ.) *Ὡραία Ἀραζών, κ.* (Κ. Δ.).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Ρεζεντᾶ κ. Βασίλισσα τῆς Κύπρου, κ.*

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἑξῆς· Διὰ τας πρώτας τρεῖς προτάσεις ἑκάστου φύλλου λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, ὁ λεπτὰ ἡ λέξις.—Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγορίας, δὲν δημοσιεύονται.—Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδοσεν εἴδεται ὁ προτείνων].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: *ἡ Εὐτυχὴς Εἰμαρμένη* (0) μὲ *Ἄγγελον τοῦ Πόνου, Εὐαίσθητον Καρδίαν, Κάρμεν* — *ἡ Πένα τοῦ Τολστόη* (0) μὲ *Ἐξόριστον Ἀτθίδα, Ἀθηναίαν Ἀριστοκράτιδα, Πατριὴν Ναυτοπούλαν, Κεκυραϊκὴν Αὔραν, Ξανθολάτριδα, Ἀμαρυλλίδα* — *ὁ Δωδωναῖος* (0) μὲ *Διάπλαυιν τοῦ Μέλλοντος, Δούκισσαν τοῦ Λάντσιγ, Ἠπειρωτικὴν Ἐλπίδα, Χρυσάνθεμον*. — *ἡ Ἀττικὴ Δύοις* (0) μὲ *Σημαίαν τοῦ Ἀβέρωφ, Αἴγειρον, Τρελλὴν Νειότην, Χάωνα*· — *ἡ Γενναιόψυχος Ἑλληνὶς* (0) μὲ *Ἀυχαίαν Ἑλληνίδα, Ἀθανάσιον Διάκον, Ἄστρον Ἑσπερινόν, Ἀττικὴν Δύοιν, Ἀμαρυλλίδα, Τοιγγαρέλαν, Νέλκε.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ὑοσιεφεὶς Ἀθήνας* (ἔστειλα·) *Μέγαν Ναπολέοντα* (σήμερον τὸ βλέπεις·) *Ἀλκαῖον* (ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη· περὶ τοῦ περιοδικοῦ ποῦ μ' ἐρωτᾷς, δὲν γνωρίζω· βέβαια, πρέπει νὰ μοῦ γράφῃς συχνά, διὰ νὰ συνειθίσῃς καὶ νὰ γράφῃς» καλλίτερα·) *Ν. Ἐμμ. Βεκ.* (ναί, εἴτε ἐν μόνον λύσῃ κανείς, εἴτε καὶ τὰ δύο, εἰς τοὺς Ἑδδ. Διαγωνισμούς, τὸ ὄνομά του δημοσιεύεται καὶ λαμβάνει μέρος εἰς τὴν κληρωσιν·) *Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ* καὶ *Βραχνιασμένον Βάτραχον* (αἱ λύσεις σας δεκταί·) *Ὑπερασπιστὴν τῆς Ἑλλάδος* (σύμφωνα μὲ τὸν Ὀδηγὸν τῶν Συνδρομητῶν—Κεφ.Η', § 3—εἰμπορεῖς νὰ τοῦ στείλῃς ἐπιστολὴν διὰ του γραφείου μου·) *Φῶτον Τζαβέλλαν* (ἔστειλα·) *Ἀλέξανδρον Μαυροκορδάτον* (διάφορα σοῦ ἔχουν ἐγκριθῆ, ἀλλὰ περιμένουν νὰ κληρωθοῦν·) *Ἰωάννην Ν. Κ.* (κόπος γιμένος· νὰ μοῦ τὰ ξαναστείλῃς μεθαύ-

ριον ποῦ θὰ προκηρυχθῇ διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων· Ἀμφυλλίδα (πρέπει ναντικαταστήσῃς τὰς ἀπαντήσεις ποῦ ἔχουν μολυβιά·) Ἑλληνικὴν Δόξαν (ἔστειλα· τὰς Ἀσκήσεις σου νὰ μοῦ τὰς στείλῃς ὅταν θὰ ἰδῇς τὴν προκήρυξιν τοῦ σχετικοῦ Διαγωνισμοῦ· χαιρετίσματα στὸν ἀδελφόν σου·) Φοῖβον Ἀπόλλωνα (ἔστειλα·) Ἀπόρθητο Σοῦλι (εἶδε! ἔστειλα·) Κυγκινᾶτον (δι' ὅλα σὲ πληροφορεῖ ὁ Ὀδηγός·) Γιάννην Ἀγιάννην (ἔλαβα·) Πέναν τοῦ Τολστόϊ (μόνον σύντομα εἶνε διὰ τὴν Σ. Σ. Σ. τὰ δ' ἐγκρινόμενα δημοσιεύονται πάντοτε διὰ κλήρου.) Ἐαρινὴν Πρωΐαν (ἔλαβα· εὐχαριστῶ·) Δικέφαλον Ἀετόν (ὄχι, ὄχι, ἀφοῦ μάλιστα αἰτία εἶνε αἱ δοκιμαὶ τῆς κωμῳδίας!) Ἀεροναυτοπούλαν (ἔστειλα· ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητής·) Μακεδόνα (ἔστειλα·) Ἀνδρεῖον Ἄνδριον (ἔχουν δημοσιευθῇ εἰς τὴν «Φύσιν»·) Ὑπερασπιστὴν τῆς Ἑλλάδος (ἔστειλα·) Αὔραν τῆς Ἑλλάδος (εἶνε φανερὸν ὅτι κάποιος εἰς τὸ Κατάστημα κρατεῖ τὰ φύλλα σου, ὥστε εἶνε καλὸν νὰ στέλλωνται εἰς τὴν κατοικίαν σου·) Δωδωναῖον (ἀπαντῶ παραπάνω·) Δικηγόρον τῆς Νεολαίας (εὐχαριστῶ·) Θεοειδῆ Ἀλέξανδρον (ἔχει καλῶς·) Ἐθνικὸν Πόθον, Χιόνα τῶν Λευκῶν Ὀρέων, Νύμφην τῆς Ἀχαΐας, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Ἀπριλίου, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 10 Μαΐου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 17 Μαΐου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 4 Ἰουνίου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Ἰχαφείῳ μας εἰς φακίλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

202. Λεξίγριφος

Μιὰ φυλὴ Ἑβραϊκὴ
Μὲ γνωστὴν θεὰν ἡνώθη,
Καὶ ἀρχαία ἱσπανικὴ
Πόλις οὕτω ἐφανερώθη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ζίφους

203. Στοιχειόγριφος

Εἰς βασιλέα τῶν Περσῶν
Προσθέτω μόνον Πτ,
Κ' ἕνα νησὶ ἀγσπητὸν
Σοῦ κάμνω στὴ στιγμή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φοίνικος τῆς Ἀναγεννήσεως

204. Μεταγραμματισμὸς μετὰ τονογρίφου

Παίρνω τοῦ Αἰγαίου νησάκι
Τὸ παραμορφῶ λιγάκι
—Ἀντὶ λάμβα, ρῶ τοῦ βάζω,
Τὼν δὲ τόνον καταιβάζω,—
Κ' εἰς τὸ τῶμα τῶν ἀνθρώπων
Τὸ ταιριάζω χωρὶς κόπον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κραυγῆς Νίκης

206. Γωνία μετὰ Πυραμίδος

+ * * * * * * = Ἀργοναύτης.
+ + * * * * * = Χώρα τῆς Εὐρώπης.
+ + + * * * * = Ἥρως τῆς Τροίας.
+ + + + * * * = Χώρα τῆς Τουρκίας.
+ + + + * * * * = Ἐθνικὸς εὐεργέτης.
+ + + * * * * * = Ἥρως ἡμίθεος.
+ * * * * * * = Εἶδος λέμβου.

Εἰς τὴν κάθετον καθὼς καὶ εἰς τὴν βάσιν τῆς Πυραμίδος ἀρχαῖα πόλις· ἔπειτα: ἔρημος, συνώνυμον τῆς θαλάσσης καὶ φωνῆεν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνθουσιώδους Ἕλληνος

207. Ἐλλιποσύμφωνον

α - εο - α - εο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναιοψύχου Ἕλληνος

207. Γρίφος

ον ον ον
ον ον
ον ον
Κ ῷδε
θα θα θα θα
θα θα θα
θα θα θα
θα θα θα
θα θα
θα θα